

El retorn (I)

written by Pere Grau i Rovira | 11 d'agost de 2024

Un aclariment per endavant: que l'amic lector no cregui que en aquest article (i al que el seguirà) hi trobarà res de nou sobre els fets essencials d'aquests dies. Però crec que val la pena remarcar-ne alguns aspectes, des de la talaia d'un ciutadà "d'infanteria", parlant tan clar i català com pot. I si a aquests articles veieu que parlo d'EERC, no cregueu que és una errata no corregida. Correspon a "Esquerra Exrepublicana de Catalunya" que és com en parlaré quan s'escaigui.

En primer lloc, crec que toca felicitar efusivament els que hagin preparat els detalls del retorn del president. Ha estat una logística perfecta, trasbalsant les previsions més usuals que se n'havien fet tant propis com contraris. El suport que hi ha hagut per part de mossos fidels al país, salva també l'honor d'aquest cos, ara sota les ordres de gent fidel al règim espanyol, on s'ha promocionat als agents espanyolistes i s'ha deixat al racó els catalanistes.

Algun dia, de la mateixa manera que va passar amb l'"operació urnes", també sabrem els detalls de l'operació retorn i hi haurà, segur, més d'una sorpresa. De moment, no puc negar la gran satisfacció que em produeix el pam de nas que el president els ha fet a tots aquests jutges prevaricadors i el ridícul que han fet els que tenien ordres de detenir-lo. Ridícul encara crescut per una "operació gàbia" que a part de fer enrabiatar a molts ciutadans no ha servit de res. L'ocell ha sortit de la gàbia com ha volgut.

Tot això no privarà pas als rondinaires de sempre de criticar Puigdemont, com alguns ja han fet aquests dies passats. Hem pogut llegir, que tot plegat era l'intent de l'orgull personal d'un polític que ja havia perdut protagonisme (quina miopia!), de recuperar-lo amb una acció espectacular sense resultats

pràctics. Quan els prejudicis (personals o partidistes) dicten el que es diu, sovint es fica la pota fins al genoll. Qui pot creure que ningú s'exposi a un empresonament de conseqüències imprevisibles (i el risc encara existeix) per simple vanitat personal? És absurd.

El 130è president de la Generalitat, és senzillament un home que dona deu mil voltes a molts altres dels nostres polítics d'un comportament que fa pena de veure i d'examinar. És un home (i això el diferencia d'altres que no anomeno, però que no costa de saber qui vull dir) que reconeix els seus errors i n'aprèn el que ha fet malament per no repetir-ho. És un home que en els set anys d'exili ha aconseguit de donar una clatellada darrera l'altra a la "in-justícia" espanyola, i d'alertar l'opinió internacional sobre els dèficits de l'autoproclamada "impecable" democràcia espanyola. I això, mal que els pesi als seus criticaires i detractors, la majoria del poble ho té clar.

Puigdemont va dir a les seves darreres declaracions abans de tornar, que es proposava denunciar la continuïtat de la repressió i de plantar-hi cara. El començament ha estat ja espectacular. Ara cal esperar quina continuació tindrà. Molts desitjaríem que fos l'endegament d'una nova formació transversal independentista, amb un programa clar i sense portes obertes a subterfugis posteriors, capaç de tornar a entusiasmar els ara decebutos i que comencés a plantar cara a una Generalitat, convertida (com vaig dir fa poc i ara s'ha confirmat) en un despatxet annex a la Moncloa. Potser és esperar massa en aquests moments, però no seria la primera sorpresa que ens oferís aquest període tan agitat de la història de Catalunya.